

čímž prý bylo plně vyhověno ustanovení § 54 ex. ř. Návrh vymáhající věřitelky nezněl však na zabavení mzdy, nýbrž na zabavení důchodů, které prý má povinná strana ve svém postavení jako dělník u svého zaměstnavatele, pokud přesahují roční důchod 6.000 Kč. Proto bylo povinností navrhovatelky, aby tyto důchody přesně označila a popsala a tím soudu exekuci povolujícímu umožnila, by mohl posouditi, jde-li o důchody podle zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 314 Sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 2. července 1924 č. 177 Sb. z. a n. zabavitelné. Vývody dovolacího rekursu nejsou proto vyvráceny správné důvody napadeného usnesení, s nimiž dovolací soud souhlasí.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 26. listopadu 1925 č. j. R I 942/25.

Dr. Grešl.

Mezi československou republikou a rakouskou republikou není vzájemnosti co do účinků zahájení vyrovnávacího řízení. Příspěvek k §§úm 12, 28 odst. 2 a 63 vyrovn. řádu a 67 konk. řádu.

Proti vídeňské firmě byly v Praze vedeny různé exekuce. Poněvadž o jmění této firmy bylo vídeňským obchodním soudem zavedeno řízení vyrovnávací, požádal vídeňský soud exekuční soud v Praze, aby bylo zrušeno zpeněžovací řízení a aby až na další byla odložena účinnost práva zástavního podle §u 12 vyrovn. řádu, kterážto žádost byla vyvolána návrhem dlužnice, podaným u vídeňského obchodního soudu.

Soud exekuční dožádání v y h o v ě l.

Soud rekursní změnil toto usnesení a zamítl žádost vídeňského obchodního soudu v úvaze, že ustanovení §u 12 vyrovn. řádu lze použiti podle zásad plynoucích z §u 63 vyrovn. řádu a z § 67 konk. řádu toliko na vyrovnávací řízení vedená v t u z e m s k u podle vyrovnávacího řádu zde platného, nikoli však na vyrovnávací řízení zahájená cizozemskými soudy podle vyrovnávacích řádů tam platných.

Nejvyšší soud potvrdil toto rozhodnutí z těchto důvodů:

Ustanovení §u 28 vyr. ř. zásadně přiznává jen cizozemským věřitelům stejná práva jako věřitelům tuzemcům, pokud jest zaručena zásada vzájemnosti a pokud neobsahují jiná ustanovení státní smlouvy, nebo vyhlášená vládní prohlášení.

Zde jde však o otázku, zda ustanovení §u 12 vyr. ř. o odložení účinnosti nabytých exekučních zástavních práv lze použiti

i na jmění vyrovnávacího dlužníka, který jest rakouským státním příslušníkem a jehož jmění nalézá se v území československého státu, na které tuzemci nabyli soudních zástavních práv.

Otázka tato dosud nebyla upravena ani státními smlouvami, ani vládním prohlášením a ani výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 29. března 1919 č. 6336/19 (uveř. ve Věstníku 1919 č. 5) se touto otázkou neobírá.

Ježto vzešla pochybnost, zda rakouské soudy v obdobných případech odkládají ve smyslu §u 12 vyr. ř. — který předpis v Rakousku i Československu je doslovně stejný — účinnost soudních zástavních práv, nabytých na jmění československých vyrovnávacích dlužníků, nalézající se v Rakousku, věřiteli rakouskými a rozhodnutí nejvyššího soudu vídeňského ze dne 6. března 1923 č. j. Ob. II. 149/23 a ze dne 30. března 1923 č. j. Ob II. 181/23 (uveř. pod č. 48 a 61 ve svazku V. jím vydávaných rozhodnutí) vyzněla proti zásadě vzájemnosti, vyžádal si nejvyšší soud vyjádření ministerstva spravedlnosti v Praze, zda platí v této otázce zásada vzájemnosti.

Ministerstvo spravedlnosti pak zodpovědělo otázku, o kterou tu jde, prohlášením ze dne 18. prosince 1925 č. 53878/25 vydaným podle §u 28 odst. 2 vyr. ř. ze dne 10. prosince 1914 č. 337 ř. z. v ten způsob, že mezi československou republikou a rakouskou republikou není v z á j e m n o s t i co do účinku zahájení vyrovnávacího řízení v jednom z obou států pro území státu druhého.

Prohlášení toto jest podle § 28. odst. 2 vyr. ř. pro soudy závazné.

Není-li vzájemnost mezi oběma jmenovanými státy zaručena, bylo použití práva retorse a jest proto napadené usnesení rekursního soudu, zamítající návrh, ve věci správným.

Mylný jest náhled v dovolacím rekursu hájený, že odložení exekučních zástavních práv podle §u 12 vyr. ř. bylo již vysloveno usnesením obchodního soudu ve Vídni ze dne 26. května 1925 č. j. Sa 181/25—408, ježto návrh vyrovnávací dlužnice (stěžovatelčin) vyslovně zněl jen, aby byl dožádán okresní soud v Praze-Karlině, aby vymáhající věřitelkou nabytá práva zástavní k její pohledávce za poddlužnicí prohlásil za zrušena a obchodní soud ve Vídni také v tom smyslu návrh vyřídil, aniž sám o odložení účinnosti nabytých exekučních zástavních práv rozhodl.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. ledna 1926 č. j. R I 902/25.